

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ת.

עין משפט
נר מצוה

נר א מיי פ"ו מהלכות
נדרים הלכה ג סמג
לחזון רמב טוש"ע י"ד
סימן רכא סעיף א:
נה ב מיי פ"ד מהל'
מעשה הקרבנות הל'
ה סמג עשין קפה:
נו ג מיי שם הלכה ד
[ופ"א מהל' נדרים
הלכה ב]:

בז ד ה מ" פ"ב מהל'
מחוסרי כפרה הלכה ו
ופ"ו מהלכות איסורי ביאה
הלכה ז ח [ופ"א מהלכות
מטמאי משכב ומושב הלכה
ב] סמג עשין רכא:

מוסף רש"י

האין בין המודר הנא
 חמירו ומבדירו.
 ששלה יהם חמט נשם עין
 למודר ממנו מאכל.
 הדיו אלף הנאם
 מחלל אלף דרסית
 עשור חתירו.
 וכלים שאין
 בלף אוכל נשם
 השתמשם כלים על עשר
 ששים נסם מחלל,
 חסור
 הנאם
 דרסית
 שמקור דרסו
 השתמשם כלים, אלף מודר
 מחמט חסור ששים
 אלף הדיו מחלל
 (דרסית בלבד). ויתור
 ממודר הנאם.
 עשור שמודר הנאם

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

ש'לש אף לקרבן. פירוש
מנהג הכתוב שתי
זיבות, זכ וזכו, וקרא
ש'טמא, שני איש כי
הוא, עוד חזר הכתוב אחר
ומנה שלש, בזכות אחת
ושלש שמים מזוהר הרי
שלש, שני זאת תהיה
שטמאטו בזכות נר בשור
יוד שלש, ללמד כי בשתי
יבין ולא טומאה, כלומר
התניא וכפר עליו הכהן
אייאת מביא קרבן אין לך
ששתים, מיכן ולתבאר אפי'
שטמא, ואיצטריך מזוהר,
שטמא ופי' ושטמא היא.

אָר דריטע הרגע ובלים שאין עושיין בהן אוכל נפש. למוד
הנאה אסור בהן ומודר מאלל מותר במקום שאין משכירין
אלל במקום שמשכירין בפרועה אסור בלי' במודר מאלל דלואה
פרועה דאריה לקנות ממנה מאלל אלל בלי' עשושין בהן אוכל נפש
אסור אפילו בפתות משוה פתות

כיון דהו אולכ נפש :
דריסת הרגל הא **א** קפדי
 אינשי. קשה דהא
 בחוקת הבתים (י"ב דף טז) קאמר
 בגמרא אלו דברים שיש להם חזקה
 ואילו דברים שיש להם חזקה וכו'
 מעמיד בהמה בחצר אין להם חזקה
 ומוקיף לה הם בשותפין דבהשפעה
 כדי לא קפדי וסתרי השותפין
 שגדורו הנהא זה מזה אקרוין ליכנס
 בחצר ומשני לה הם מיהו שמעיין
 לה מיהו להדריסת הרגל קפדי ולא
 קשה ^(א) מההיא דהתם פירק בחבא
 דביא (דף טז) : דמשני תנא ללעולם
 לא קפדי ומני ר' אליעזר היא ללמא
 התם מייירי בשותפין אבל שאר אינשי
 ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמייירי
 בתתם בני אדם ואפי' הכי קאמר ללא
 קפדי ומיכר ר"ת דהא מייירי בצקעה
 ולא קפדי בני שום אדם וספקא
 הוא לומר כן ^(א) דומיא ^(ב) (דרישא)
 דכלים שאין עושין בהן אולכ נפש
 דמייירי שאין משכירין כיוצא בהן
 דמוקמינן לה דברים (דף טז) :
 כרבי אליעזר ^(א) :

אין בין גדר לַגְרֵבָה. קשיא אַמאי
לֹא תִנִּי שִׁנְדָּה בָּהֶּה מִן
הַמַּעֲשֶׂה דְלִמְצִי (דברים מ) וְחִצְתָּ
שְׁלָמִים גְּזִי מִשְׁעָר וּדְדָר אִינוּ בִּין אֵלָּא
הַיְּהוּדִים וְעוֹשֵׂי דְלִמְצָה הֵרִי עָלֵי הוּא
(2) (דף ר) ו"ל דִּמְנֵי דְלִין לֵא מִנָּה לֵי
מִשּׁוֹס דְּלִיירִי בְּקֶרְבֵּן שְׁהוּפֶרֶשׁ כִּבְר
וּשְׁמַעְשִׁין דְּלִין חִילּוּק עֲשִׁיבּוּדֵתן אֲבָל
בְּקֶרְבֵּן שֵׁלָה הוּפֶרֶשׁ פְּשִׁיטוֹ לִיָּה שִׁשׁ
הִרְבֵּה חִילּוּקִים אִין נִמִּי דִּלְמַנָּה וְשִׁייר
וְהוּא דְּלִין בִּין קְאָמֶר דְּמַשְׁכֵּת דְּשִׁייר
דְּקוֹא כְּדִלְמַר בְּמִרְבּוֹה (ב"ק דף ק: 30:
וְס) מ"מ לֹא קְשִׁיָּא דְּמַסַּכְתָּ תַּעֲמִית
(דף ג: וס) אֲשַׁכְּחֵן אִין בִּין דְּשִׁייר
דְּקְאָמֶר אִין בִּין שֵׁלָה אֲמַעְשִׁית וְכִי
מִימָא תִּנָּה וְשִׁייר וְהָא אִין בִּין קְשִׁיָּא
וּפִירִין וְתַסְבִּירֵה אִין בִּין דְּרוּקָא אִין אֵתָּה
שִׁייר חִיבָה וּמַשְׁנִי אִין מִשּׁוֹס חִיבָה לֹא
שִׁירָא הוּא מַכֵּל מְקוֹס מַשְׁמַע דְּלִי
הוּא מִשִּׁיר לִיָּה לֹא הוּא קְשִׁיָּא לִיָּה כֻּלָּ
אִף עַל גַּב דְּקַמְנִי אִין בִּין 31:
יג סְפִירֵס דְּגֶרֶסִי

אם היה זו ומזרע ופסק מזוב ולא
 זונה והולך מיד ועולה לו לספירת
 וינטר מלגמא משכב ומושב ולגמא
 יצילה שניה כדכתיב במזרע (ויקרא
 ע"י יגלה את כל שערו וגו') ויחך
 וזובו וספר. להכי סמך ספירה אלל
 טעון ספירת שבעה. בתמיה. אחר
 ומאת זו מהיכן יתעטע מספירה:
 שומת

מר אם בתיים טמא בשלש לא כל שכן, למה כתב
שאריות חייב אף בקרבן. ואקשינן ואימא שתיים
א, ראה שלישית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן
ומקצת אין מביאין קרבן, ואם תאמר כי בעל שתי
שלש, אלא שכבר הקדים וראה שתיים וכבר נתחייב
ואיצטור דר' סימא, לברר כי בשתי ארוכות
לא מוזבד דהו' אמיא שתיים לקרבן שלש לקרבן

ה. מודר הנאה חמור ממודר מאכל:
נאה אסור ליכנס לביתו והמודר
ששין **בהן אוכל נפש**. מותר להשאיל
ממנו משכירין כיוצא בהן אבל במקום
הדיא¹

מתני' ^אאין בין
למודר ממנו מאכל א
שאין עושין בהן אוכל
כלים שעושין בהן א
דריסת הרגל: הא
רבא הא מני רבי אלי
במודר הנאה: **מת**
לגדבות אלא שהנה
וגדבות אינו חייב באו
בל תאחר זה וזה ש
גדר האומר הרי עלי
האומר הרי זו עולה
גדרים מתו או גנב
גדבות מתו או גנב
באחריות מנהני מילי
לכפר עליו ר' שמעון
באחריותו ואת שאינו
מאי משמע א"ר יצחק
עלי כמאן דטעין אכת
בין זב הרואה שתי ד
קרבן: **גמ'** הא לענין
שבעה זה וזה שוין
רבי סימאי אומר ^אמנ
טמא שלש וקראו
לטומאה ושלש לקרב
ולא לקרבן שלש לקר
עד שלא ראה שלש
לקרבן ולא טומאה
ס"ד דתניא ^אזכר
מזווב מקצת זבין מב
אין מביאין קרבן הא
שתיים אינו מביא או
ראה שלש אינו מביא
שלש ראה שתיים
ואיצטריך מזווב דא
אמינא כי קושיין ק
מזווב לא ידענא כמ
דרבי סימאי והשתא
^אוכי ישחר הזב מזווב
מיבעי ליה לכדתניא ו
מזווב [מזווב] ולא ^אס
הלימוד על זב בעל
ספירת שבעה והלא
משכב ומושב לא יה

וְדַמְשֶׁעַ מֵהָאֵי קָרָא לֹא יִדְעִין מֵאֵי
וְשֵׁלֶל: **לְנַפְסוֹק מוּזוֹ.** אֵין לָרִיךְ
פְּסוֹק וַיִּמָּנֶה: הֵי גִרְסִין בְּתוֹרַת כְּהֵי
אֵין אֲזוּמִים לֹא אֵין סְפִירָה וְנִקְיֻמוֹ
מֵד טְבִילָה לְרֹאשׁוֹ שֶׁ אֲזוּרָה וְהִי
אֵלֶּף עַל שֶׁ עֲרָךְ לְסְפִירַת מַעֲנֵה
יָבֵא אֶל הַמַּחֲנֶה וַיִּשֶׁב מִחוּץ לְהֵלֵא
טְבִילָה קִמְיִיתָא לְטַהֵרוֹ מִלְּטֻמָּא מִשְׁכָּ
מִתָּא וְזֶ טַעֲמָא סְפִירָה. לִימָד עַל זֶ
אֵל דִּין הוּא אֵם מַעֲמָא מַשְׁכָּ וּמִ

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְסֶמֶךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנִרְעָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וְקָרָא אָדָּם
2. וַעֲשֵׂה אִתָּם הַכֶּזֶן אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עָלָה לְכַפֵּר עָלָיו הַכֶּזֶן לִפְנֵי יְיָ מִזֹּבֵחַ: וְקָרָא טוֹטוֹ
3. וְכִי יִשְׁתַּחֲוֶה הָזֶבֶחַ מִזֹּבֵחַ לְפָנָיו לְסִטְרוֹתָיו וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרוּחָן בְּשָׂרוֹ בְּמִים חַיִּים וְשִׁטְרוֹ: וְקָרָא טוֹטוֹ

הגהות הב"ח

- (א) תום' ד"ה דריסת וכו'
 וסבירא הוא לומר כן. ג"כ
 נצריך לומר לפי זה דה"מ
 למיפדך אכלים שאין עושין
 בהם אוכל הא לא קפדי
 ויכ"כ המוס' בפרק חזקת
 הנזמים: (ב) ד"ה אין בין
 וכו' דכיון דאמר הרי עלי
 הוי חובה וי"ל:

רבינו חננאל

שׁוֹן לִקְרֹךְ: מִנֵּה הַכְּרוֹז שְׂסִים.
וְאֵשׁ מִי יִהְיֶה זֶכַּר מִשְׁנֵרוֹ וְזִכּוֹ מִמֶּנּוּ
הוּא (וּקְרָא טו) הִרִי שְׁפִי זִיכּוֹת מִנִּיּוֹת
כֵּלָן וּקְרָאוּ מִמֶּנּוּ: שֵׁלֶט וּקְרָאוּ: טִמְאָה.
לְמִצִּי וְחַמֵּת טִמְאוֹת מִיִּמְּוֹת צִיּוֹר.
צִשְׂרוֹ אֵת וְזִכּוֹ אִלּוּ הַחֲמִישִׁים צִשְׂרוֹ מוֹזִיּוֹ
(שֶׁס) הִרִי כִּי שֵׁלֶט וּקְרָאוּ מִמֶּנּוּ
שׁוֹמְאֵת הִיא': הָא לִיזֵל. הָא שְׂסִים
טִמְאָה לִנְהַל פֶּרֶט כִּי הַסֵּט שֵׁלֶט:
סָסִים לְטוֹמְאָה. לְכָל חוֹמֶר טוֹמְאָת
זֶכַּר: וְלֹא לְטוֹמְאָה. חֲמוּרִיהֶם אֵלֶּם כְּעַל
קִיר צִעֲלֵמָה: רֹאשׁ שְׂסִים. וְהִרִי כִּכֵּר
יִרִי לְכָל חוֹמֶר טוֹמְאָה וְיִי הוֹאִיזֵל:
מוֹזִיּוֹ. מִשְׁעֵמ מִחֲמַת וְזִכּוֹ: לֹא

ידענא כמה ראיות. הלא מקצת המשל
היא או שלג וארבע או שמים ושלג
ליטבול קודם ספירה אלא משיפסוק י
ממרפא עדיין מנגעו וספר אין אומד
וזב ולכשימרפא ממרעמו יטבול מיד
כלי חרס צהיטו כדין זב. ואף על
יד ורחץ צהיטו וטהרו ואחר יבא א'
(ת) בשמי צהיטו וגו' להכי נצטוו צהיטו
וצבו לנמוך שאף בשביל מקצת זב
שאמרת שמים כו' וה"ג הלא דין

[illegible]